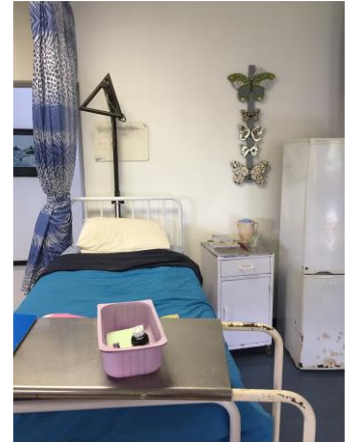

Bezoek aan Hillcrest Aidscentrum

Donderdag 29 november 2018

Mijn ervaringen met het geven van handmassages in de Respite Unit/Hospice:

Ik ga ernaar toe en heb geen idee wat en wie ik zal aantreffen. Aad loopt even met mij mee om me voor te stellen aan Spee de teamleidster van het verpleegkundig en verzorgend team. Op mijn vraag met wie ik zal beginnen zegt ze eerst de patiënten, zij hebben het het meest nodig. Ik kom in een grote zaal waar zo'n 20 patiënten verblijven. In drie kleine kamers liggen 3 mensen alleen. De vrouwen en mannen gescheiden door een laag muurtje. Allemaal met de diagnose Aids.

Ik begin bij drie jonge vrouwen, alle drie jonger dan mijn eigen dochters. Ik weet totaal niet of ze nog een tijd zullen blijven leven of snel zullen sterven. Informatie over het ziektebeeld en hoe ze eraan gekomen zijn is ook totaal niet belangrijk voor het doel waarvoor ik kom. Het zijn allemaal jonge mensen, levend in een hele andere situatie dan ik, met armoede, moeilijke thuis situaties vaak met geweld en te weinig kennis over het risico wat er is om geïnfecteerd te raken door drugs gebruik en of (wisselende)seksuele contacten. Ze hebben allemaal een Zulu naam en een Engelse naam. De meeste patiënten liggen in bed, sommigen slapen, andere liggen stil voor zich uit te kijken. Ik kom om ze een klein moment van aandacht en liefde te geven.

Hope is een mooie vrouw van 24 jaar die morgen voor een weekend naar huis mag. Een echt thuis heeft ze niet meer, ze leefde op straat, totaal verwaarloosd, hoorde ik later van één van de medewerkers. Ze is zo blij met de aandacht d.m.v. een handmassage. We vertelde elkaar over ons leven. Ze verteld ook dat ze zo goed verzorgd wordt in het centrum en dat ze daar heel dankbaar voor is. Door de goede verzorging, goed eten en medicijnen is ze aan het opknappen. Ik zie wel dat ze heel mager is, maar haar ogen kijken me heel helder aan. Ze geniet duidelijk zichtbaar van de aandacht en is trots op haar mooie zachte handen na afloop. Morgen gaat ze een paar dagen naar haar zus, ze is erg benieuwd hoe het zal gaan. Als ik haar de andere ochtend opnieuw zie, staande naast haar bed, zie ik heel goed hoe mager ze is en hoe schamel haar kleding. Wat een dappere vrouw, ze heeft nog een lange weg te gaan.

De andere vrouw met een Zulu naam die ik niet meer weet, haar Engelse naam is Carla. Ze is 28 jaar en heeft een dochter van 17, waar ze heel trots op is. Haar dochter volgt een opleiding, daar is ze heel blij mee, omdat ze zo een toekomst op kan bouwen. Ze leek me benauwd en genoot zo intens van haar massage, ontroerend mooi om te doen. Ik gaf haar een knuffel na afloop.

Dan een 3e jonge vrouw die me heel ziek leek. Ze ontspande zich en viel in slaap tijdens de behandeling.

Twee mannen:

Een man ook uit de omgeving die hoopt dat hij op zal knappen en weer zal kunnen werken. Hij werkt met graanverbouwing aan de kust vertelde hij trots. Hij vertelde over zijn kinderen van 2, 4 en 7 jaar.

Een hele zieke man uit Zimbabwe. Hij sprak nauwelijks, daar leek hij geen energie voor te hebben. Hij liet de massage over zich komen en ontspande zich.

Wat me trof deze middag: de openheid waarop deze mensen deze aanraking door de hand-massages ontvingen en ze zich konden ontspannen. Ze hebben allemaal zachte handen aan de bovenkant en ruwe handen aan de binnenkant.

Ze genoten ook heel erg van de massage olie met lavendel geur en de handcrème.

Dit kleine cadeau gegeven met liefde en aandacht en ontvangen met heel veel dankbaarheid.

Vrijdag 30 november 2018

Aad en Henk, Teuni, Marry, Hennie, Corrie en Annemarie hadden bespreking met Paula en Buzzie over de sieraden, over de kwaliteit, de ontwerpen etc. Later gingen de dames inkopen doen en hadden Aad, Annemarie, Hennie en Henk een vergadering met een bedrijf over de Zonnepanelen.

Ik ging opnieuw naar de Respite Unit voor een vervolg van de hand massages.

Ik trof daar een jonge man een echte voetbal liefhebber, hij was trots dat hij ook Nederlandse voetballers kende, hij noemde Robin van Persie en Arjan Robin, voordat hij ziek werd voetbalde hij zelf bij de plaatselijke voetbal vereniging. Hij vertelde erg ziek geweest te zijn, was heel erg veel afgevallen, door goede voeding en medicijnen in de Respite Unit gaat het nu beter met hem Hij hoopt 12 december naar huis te kunnen, thuis is bij zijn oma van 81 jaar, die voor hem, zijn broer en 2 neefjes zorgt. Op de vraag of hij van haar houdt, zegt hij: ja heel veel en zijn ogen beginnen te stralen. Een powervrouw is het zijn oma.

En hij toont naar mij zijn dankbaarheid voor een kleine daad van aandacht: aanraking en een handmassage.

Een andere jonge man van 31 jaar Ook liggend in bed. Ik stel me voor en vraag naar zijn naam.

Zijn ogen lichten op bij de aanraking van zijn handen. O what relaxing he said. Hij genoot zichtbaar en sprak zijn dankbaarheid uit.

Daarna masseerde ik enkele verpleegkundigen die het heerlijk vonden en er zelfs slaperig werden. Vooral Binkly wat Rose betekent.

Een hele leuke jonge verpleegkundige, we hadden een mooi contact samen. Na afloop gaf ze me een knuffel.

Ik gaf haar één van de armbandjes gemaakt door Esmeralda uit Inloophuis de Boei te Rotterdam Zij en haar collega's waren er blij mee. Er werd door andere patiënten geroepen om ook aan de beurt te komen. Het ontroerde me, omdat ze vooraf nog nooit van een hand massage hadden gehoord en totaal niet wisten wat het was, en wie ik was.

Maar nieuws zingt snel rond.

Daarna ging ik naar buiten voor de viering en herdenking van het 10 jarig bestaan van de Respite Unit en Wereld Aids dag Het was een indrukwekkend programma met zang, dansers, toespraken, de herdenking met kaarsen (1600 mensen zijn er in 10 jaar gestorven) Dit jaar 86 personen. Tot slot zingen de verpleegkundigen van de unit met kaarsen in hun handen, indrukwekkend mooi. Het raakte me heel erg, vorige week nog hadden we de Herdenking in Inloophuis de Boei te Rotterdam (een ontmoetingsplaats voor mensen die zelf geraakt zijn door kanker, hun naasten en nabestaanden)

Daarna was er een heerlijke lunch in de tuin, geheel gesponsord door bedrijven uit Hillcrest In de middag ging ik terug naar de jongen die ik beloofd had om terug te komen.

Hij bleek blind te zijn en heel erg ziek. Hij vertelde het leven heel moeilijk te vinden niets te kunnen doen door zijn blindheid en ziekte. Hij was al eerder slechtziend maar door zijn ziekte was hij geheel blind geworden. Ik voelde grote compassie met hem.

Hij vond de massage zo fijn en gaf zich er aan over, ik zag dat zijn voeten heel gezwollen, rood en pijnlijk waren. Ik masseerde de bovenkant van zijn voeten heel zachtjes.

Opnieuw ontving ik zo'n grote dankbaarheid Daarna masseerde ik nog enkele verpleegkundigen en verzorgenden.

Spee de hoofd verpleegkundige vond even tijd om een handmassage te ontvangen, ze vond het zo rustgevend dat ze in slaap viel, onder hilarisch gelach van haar collega's, die foto's van haar maakten.

Ze gaven aan het ook zelf te willen leren, het zou leuk zijn om het instructie boekje over de handmassages vertaald te mailen, ik ga daar mijn best voor doen.

Tot slot kwam de kok.

Hij wilde een Total body massage zei hij lachend, ik zei hem daar maar een jongere vrouw voor te zoeken.

Hij kwam terug en wilde graag toch een handmassage, hij vertelde dat de koelkast en vriezer net aangekomen waren.

De koelkast hadden we de dag ervoor gekocht met het geld wat we in Inloophuis de Boei hadden ingezameld gedurende een week. De vriezer was geschonken door Zulu Aid Hij was er zo blij mee en bedankte uitbundig ervoor.

Wat een indrukwekkende ervaring was dit om in de Respite Unit te mogen zijn, deze ervaring op te doen en deze mensen even een moment van ontspanning te kunnen geven.

Er was niemand die er vreemd van opkeek, ik werd volledig geaccepteerd door andere hulpverleners die ik er ook zag en mij vriendelijk begroetten zoals de arts, pastor, etc. Deze mensen en vooral de patiënten staan op mijn netvlies en in mijn hart en dat zal nog lang zo blijven.

Wat een mooie organisatie is Hillcrest Aidscentrum, wat kunnen de mensen die hier werken veel betekenen voor de patiënten die hier verblijven, zij doen dat met veel liefde en inzet en met veel minder hulpmiddelen dan wij in Nederland in Hospices hebben.

Eigenlijk had ik wel wat langer willen blijven, het is een ervaring om nooit te vergeten.

Joke van der Hoek - Kooyman

